

Venirea primăverii

JANETTE OKE

Venirea primăverii

Traducere de Cristina Giurgiu

Seria *Vestul canadian*, vol. 2

Casa Cărtii, Oradea
2013

Copyright © 1985 by Janette Oke
Originally published in English under the title
When Comes the Spring
by Bethany House
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Venirea primăverii

Janette Oke

Copyright © 2013 Editura Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Oke, Janette

Venirea primăverii / Janette Oke ; trad.: Cristina
Giurgiu. - Oradea : Casa Cărții, 2013

ISBN 978-606-8282-66-4

I. Giurgiu, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Fidelia Stroie

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Timeia Viman

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Dedicată cu dragoste răbdătoarei și împăciuitoarei mele surori,
cea de-a patra a familiei, Margie L. Wiens – și lui Wilf,
soțului ei, la fel de răbdător ca și ea.

Vă iubesc pe amândoi.

Cuprins

Rezumat <i>Chemarea inimii</i>	9
Personaje	10
1. Zile de pregătire	11
2. Vești bune și vești rele	17
3. Planuri zorite	27
4. Pregătiri	36
5. Ziua nunții	45
6. Căsătoria	49
7. Banff	57
8. Lacul de munte	68
9. Înapoi la Calgary	74
10. Începe călătoria	81
11. Călătoria continuă	98
12. Cu căruța	105
13. Ultima zi pe drum	116
14. Acasă	121
15. Întemeierea unui cămin	127
16. Vecini	134
17. Acomodare	144
18. Ceai și altele asemănătoare	153
19. Prieteni	160
20. Schimbare de direcție	170
21. Povestitoarea	176
22. Studii	182
23. Iarnă	187
24. Viața de zi cu zi	198
25. Furtuna	206
26. După furtună	215
27. Viața în sat	222
28. Martie	228

29. Nimmie	235
30. Supraviețuire	249
31. O supraveghere atentă.....	254
32. Capcane.....	260
33. Primăvara	267

Rezumat

Chemarea inimii

Când manierata și sofisticata Elizabeth Thatcher, o orășancă din Toronto, acceptă condițiile impuse de postul de învățătoare în nou formată provincie Alberta, o face mai mult de dragul mamei sale și pentru a-l cunoaște mai bine pe fratele ei vitreg, Jonathan – nu din dorința de aventură. Elizabeth lasă în urmă cu destul de multă ezitare confortul și siguranța casei tatălui său, alegând să trăiască printre oamenii aspri și needucați ce locuiesc la noua frontieră.

Însă la scurt timp după sosirea în Vest, Elizabeth ajunge să-i iubească pe fratele ei mai mare, pe soția acestuia, Mary, și pe cei patru micuți ai acestora. De asemenea, este cucerită de familiile și de elevii micuței școli și de regiunea în care a ajuns.

Apoi, în viața ei, apare Wynn, un bărbat înalt, chipeș și membru devotat al Poliției Regale Călare de Nord-Vest. Elizabeth, hotărâtă să nu se căsătorească niciodată cu un locuitor al Vestului, începe să se răzgândească. Acum Wynn este cel care se împotrivesc ideii. Este foarte încredințat că cerințele vieții de polițist canadian sunt mult prea mari pentru a fi împărțite cu o parteneră de viață, în special cu o femeie atât de încântătoare și educată ca Elizabeth.

Aceasta, simțindu-se respinsă și rănită de aparenta lipsă de afecțiune a lui Wynn față de ea, decide să se întoarcă la Toronto, căminul ei. Însă Wynn știe că nu poate renunța la ea – fără ca cel puțin să-i împărtășească sentimentul de dragoste, oferindu-i oportunitatea de a răspunde. Cererea în căsătorie pe care i-o face în gară o trage pe Elizabeth în brațele lui Wynn, dându-i de înțeles acestuia că este mai mult decât dornică de a accepta orice le rezervă viitorul.

Personaje

Elizabeth Thatcher — tânăra învățătoare venită din Est, o femeie care Îl iubește pe Dumnezeu și își iubește familia și elevii. Atrăgătoare, protejată, însă dotată cu o voință puternică, Elizabeth a fost gata să răspundă chemării lui Dumnezeu și nevoilor celor din jur.

Jonathan, Mary, William, Sarah, Kathleen și bebelușul Elizabeth — familia din Vest a lui Elizabeth. Jonathan este fratele ei vitreg, din prima căsătorie a mamei sale. Încă de tânăr a fost atras de Vest și a părăsit orașul Toronto. Acolo a cunoscut-o pe roșcata Mary cu care s-a căsătorit, iar familia lor a fost binecuvântată cu un fiu și trei fiice. Micuța Kathleen este foarte apropiată de mătușa ei Beth.

Julie — sora mai mică a lui Elizabeth, o tânără atrăgătoare și puțin frivolă, însă foarte îndrăgită de Elizabeth.

Matthew — fratele mai mic al lui Elizabeth. Matthew este cel mai mic și cel mai răsfățat copil al familiei Thatcher.

Familia din Toronto a lui Elizabeth include și două surori mai mari, căsătorite, Margaret și Ruthie.

Wynn Delaney — poreclit „Dee” de către copiii lui Josh. Wynn este un membru dedicat și foarte capabil al Poliției Regale Călare de Nord-Vest. A petrecut un timp la un post din nordul provinciei și cunoaște greutățile și singurătatea unei astfel de slujbe.

1

Zile de pregătire

— E gata?

Probabil că era cel puțin a zecea oară când Kathleen, micuța mea nepoată, pusese întrebarea în ultimele câteva zile.

— Nu, am răspuns răbdătoare. Nu încă.

Ea rămase tăcută lângă mine, păpușa preferată atârându-i într-o parte în brațe.

— Cum se face că este nevoie de atâtea timpuri ca să faci o rochie de mireasă?

Atâta timp, o corectă în tăcere învățătoarea din mine. Însă, fără a-mi ridica privirea de la acul pe care-l înfigeam cu dibăcie în materialul alb de satin, am spus cu voce tare:

— Pentru că o rochie de mireasă trebuie să fie perfectă.

— Perfectă? întrebă Kathleen.

— Îhî. Asta înseamnă „potrivită” pentru bărbatul cu care mă voi căsători.

— Nu Dee o să poarte rochia.

Tonul pe care rostise cuvintele nu suporta niciun argument.

Mi-am ridicat capul și am râs încetișor văzându-i privirea uimită. Se părea că fetița nu renunțase la porecla dată lui Wynn.

— Nu, nu *el* o va purta. Dar mă va vedea *pe mine* purtând-o și vreau să fie așa cum trebuie.

Kathleen rămase locului, pe fața pistruiată așternându-i-se, pe lângă expresia de încăpățânare, și una de frustrare.

— N-o să-i pese, spuse ea cu convingere. Tati spune că mama ar arăta la fel de frumoasă și îmbrăcată într-un sac vechi.

Am râs și am tras-o spre mine.

— Poate că ai dreptate, am spus dându-i la o parte de pe frunte o buclă moale.

Ochii ei îmi dădură de înțeles că altceva o tulbura. Am hotărât că rochia mai putea aștepta câteva minute. Am verificat mașina de cusut ca să văd dacă o lăsasem în poziția corectă și dacă prețioasele falduri de satin sunt așezate cu grijă pe hârtia de protecție întinsă dedesubt, apoi m-am ridicat. Aveam nevoie de o pauză. Poate că ar fi trebuit să fac așa cum îmi sugerase mama și să aranjez ca Madam Tanier să-mi coase rochia. Eu îmi dorișem să-mi cos singură rochia de mireasă, însă nu știusem la ce slujbă grea mă înjugasem. Am apucat mâna mică și lipicioasă a lui Kathleen și am condus-o spre ușă.

— Ce-ar fi să ne plimbăm puțin prin grădină? am întrebat-o.

Sclipirea din ochii ei mi-a dat răspunsul. Își strecură păpușa sub braț și mi se alătură, țopăind.

Ne-am plimbat împreună prin grădină. Florile își deschiseră deja petalele. Admirându-le, gândurile îmi zburară la nunta planificată pentru prima parte a lunii septembrie și m-am întrebat ce flori vor fi atunci disponibile. Asta era încă o decizie pe care trebuia s-o iau. Vai mie! Oare nu se mai termina? Se pare că încă de când Wynn îmi ceruse să fiu soția lui, fusesem pusă în situația de a lua tot felul de decizii – mai mult sau mai puțin importante. Gândurile mi se îndreptară spre Wynn și am zâmbit. Cât de norocoasă eram să fiu logodită cu un astfel de bărbat. Era tot ce-și putea dori vreodată o fată – statura sa, ținuta, zâmbetul său, încrederea pe care o degaja, grija de care dădea dovadă. Și mă iubea *pe mine!* Aș fi continuat la nesfârșit să visez, însă Kathleen mă întrerupse.

— Mama o să-mi facă rochița.

Am încuviințat.

— Ai văzut culoarea?

Am încuviințat din nou, amintindu-mi ceasurile pe care le petrecusem împreună cu Mary alegând materiale și tipare, discutând și hotărând. Atât Kathleen, cât și Sarah urmau să facă parte din alaiul de nuntă.

— Și aceea o să fie perfectă, insistă Kathleen.

— Așa este, am încuviințat. Dacă mama ta coase rochița, o să fie perfectă.

— Mama a terminat deja rochia lui Sarah.

Am rămas tăcută, studiind culorile catifelate ale unui trandafir. *Culorile acestea sunt exact ceea ce-mi trebuie*, am gândit, *dar oare vor mai fi în floare în luna septembrie? Trebuie s-o întreb pe Mary.* Însă Kathleen îmi întrerupse din nou gândurile.

— Cum se face că sunt ultima?

— Poftim?

Mintea mea ocupată nu urmărise raționamentul micuței.

— Cum se face că sunt ultima? Rochia lui Sarah este deja gata, însă mama abia s-a apucat de a mea.

M-am uitat la chipul ei neliniștit. Era o întrebare onestă, însă pentru o fetiță atât de mică, era tulburătoare.

— Ei bine, am început eu, încercând să găsesc o explicație care s-o satisfacă. Ei bine... rochia ta va fi gata curând. Mama ta este o croitoreasă foarte bună și lucrează foarte repede. Nu-i trebuie mult timp pentru a coase o rochie – chiar și o rochie frumoasă ca cea pe care o face pentru tine. Rochia ta va fi gata cu mult timp înainte de luna septembrie. De fapt, rochia ta va fi gata cu mult timp înaintea rochiei mele, sunt sigură. Așa că nu a ta va fi ultima... ci a mea.

Privirea ei nu se abătuse de la mine în tot acest timp. Păru să se liniștească auzindu-mi ultimele cuvinte. Oftă ușor.

— Lucrezi încet, spuse ea cu solemnitate. Mă bucur că mama este mai rapidă.

Apoi gândurile i se îndreptară în altă direcție.

— De ce face mama rochiile atât de repede?

— Atât de devreme? Pentru că mama ta mai are de făcut multe alte lucruri, iar rochiile le poate face acum.

— Ce lucruri?

— Ei bine, plănuiește o recepție. Și vrea să aibă timp pentru a se pregăti pentru venirea bunicii și a bunicului. Și vrea să redecoreze. Și vrea să facă o curățenie exemplară în toată casa...

Am continuat să mă gândesc la sărmana Mary și la toată truda datorată nunții mele. Cât o iubeam! Nu era nevoie să se străduiască atât de mult, însă insistase. La urma urmei, socrii ei veneau pentru prima dată în casa ei și dorea ca totul să fie perfect.

— Bunica este tipicală? întrebă Kathleen serioasă.

— Tipicară?

Am zâmbit, însă nu i-am atras atenția la greșeală.

— Ei bine... da și nu. Bunicii îi plac lucrurile frumoase și când trebuie să facă ceva, are grijă ca toate lucrurile să fie făcute cum trebuie. Însă nu judecă pe ceilalți oameni după regulile pe care le folosește în ceea ce o privește.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că bunica iubește oamenii așa cum sunt ei. Nu cere nimănui să fie perfect sau să locuiască în case perfecte.

— Cred că o să fie tare frumos s-o văd pe bunica, spuse Kathleen entuziasmată.

Ochii mi se umeziră și am înghițit nodul ce mi se pusese în gât.

— Așa este, ai dreptate, am spus încet. O să fie minunat.

Însă mi se părea că mai am de așteptat mult și bine. Părinții mei nu aveau să sosească în Calgary decât cu puțin înainte de 10 septembrie, data nunții, iar acum eram doar la mijlocul lui iulie.

— Vrei să te dai în leagăn? am întrebat-o pe Kathleen, care devenise tăcută, pentru a avea răgazul de a-mi îndrepta gândurile pe un alt făgaș.

Zâmbi larg și am înțeles care era răspunsul ei. Lui Kathleen îi plăcea să se dea în leagăn.

— Pe leagănul din copac sau pe cel de pe verandă? am întrebat-o.

— Pe cel de pe verandă, hotărî ea degrabă. Ca să poți sta și tu lângă mine.

Ne-am așezat pe balansoarul de pe verandă și l-am pus în mișcare. Kathleen se cuibări lângă mine și-și aranjă păpușa într-o poziție mai potrivită pentru un „bebeluș”. Atunci mi-am dat seama că fusese lipsită de atenția celor din jur. Gândurile mele erau concentrate asupra nunții, iar Mary fusese implicată și ea în pregătiri. În mod inconștient, îi dădusem la o parte pe cei mici. Am hotărât ca, în zilele ce urmează, să fiu mai sensibilă și mai atentă. Am tras-o pe Kathleen aproape de mine și am ținut-o strâns – era atât de prețioasă. Ne-am legănat în tăcere preț de câteva minute. Gândurile mi se îndreptară la ceilalți copii. Oare simțeau și ei tensiunea din cămin?

— Unde este Sarah? am întrebat-o pe Kathleen.

— S-a dus la Molly. Mama lui Molly le lasă să facă rochii pentru păpuși din resturile de material de la rochița lui Sarah.

Foarte frumos din partea mamei lui Molly, m-am gândit, dar nu e de mirare că micuța Kathleen se simte neglijată.

— Și unde este William?

— Tati l-a luat la magazin. Ajută la rafturi. Primește și bani pentru asta.

Kathleen se uită la mine puțin invidioasă.

— William crede că este *mare*, spuse oarecum cu dezgust. Vrea să economisească bani și să cumpere o pușcă și să împuște obiecte mici și rotunde.

Kathleen își adună degețelele pentru a-mi arăta ce fel de obiecte. Apoi îmi oferi informații suplimentare.

— Și bebe Elizabeth doarme. Doarme aproape tot timpul. Și mama coase. Nu pentru mine – pentru bebe Elizabeth. Și Stacy spune că borcanul cu prăjiturile este deja plin, așa că nu mai putem coace altele.

Brațul mi se strânse în jurul ei. *Sărmana micuță*, am gândit, însă n-am spus nimic cu voce tare.

— Ce zici să ne urcăm în tramvai și să mergem la cofetărie ca să mâncăm o înghețată?

Strălucirea reveni în privirea ei.

— Putem? Țipă ea. Putem, mătușă Beth?

— O întreb pe mama ta.

Kathleen bătu din palme entuziasmată, apoi își aruncă brațele în jurul gâtului meu. Am simțit cum părul îmi scapă din strânsoarea pieptenilor.

— Mă duc să văd, am spus.

Kathleen săltă ca o minge și alergă înaintea mea ca s-o găsească pe Mary.

Când am intrat în încăperea folosită de Mary pentru cusut, Kathleen se afla deja acolo și pusese întrebarea, cu mare entuziasm. Putea să meargă cu mătușa Beth în oraș la o înghețată? Mary se uită la mine întrebătoare.

— Ți-ai terminat rochia? întrebă ea.

— Nu. Mai am destul de mult de lucru, am răspuns sincer, dar o pauză mi-ar prinde bine.

N-am adăugat că, după părerea mea, Kathleen avea și ea nevoie de puțină atenție.

Mary încuviință.

— Nici mie nu mi-ar strica o pauză, spuse ea, lăsându-se pe spate. Vino, Kathleen, să te aranjez.

Mary își frecă grumazul încordat și ieși din încăperea însoțită de Kathleen.

M-am îndreptat spre camera mea ca să-mi schimb rochia și să-mi aranjez părul. Privirea mi se îndreptă spre mormanul de satin lucios. Parte din mine tânjea să se așeze la mașina de cusut. Eram nerăbdătoare să văd rezultatul final al muncii mele. Însă mi-am scos rochia din minte. Kathleen era mai importantă. În plus, fusesem atât de ocupată cu detaliile nunții mele încât simțeam că devenisem încordată și iritabilă. Nu mă putusem relaxa nici măcar pentru a mă bucura de tovărășia lui Wynn, iar el urma să vină în vizită în această seară. O după-masă petrecută în compania plăcută a lui Kathleen s-ar putea să fie exact lucrul de care aveam nevoie pentru a-mi limpezi gândurile. Mi-am luat poșeta mică de brocart și am părăsit încăperea, lăsând în urmă satinul și dantela. Am tras adânc aer în piept și am zâmbit în timp ce am pornit în întâmpinarea entuziastei mele nepoțele.